

Одне з найважливіших умов самоорганізації – рівномірний розподіл знання, повноважень і відповідальності по всій системі. Особливо це стосується тих підрозділів корпорацій, які виконують найбільш складні завдання. Це дає принципову можливість здійснення самоврядування, включити “колективний мозок”, адекватний складності системи, виявити ініціативу командам, що ближче до проблеми, володіють більш якісною інформацією.

1. Ушанов С, Алексеев Я. *Время CRM.* / С. Ушанов, Я.Алексеев. // *Ведомости.*- 2001. – 9 апреля.
2. Делягин М.Г. *Драйв человечества. Глобализация и мировой кризис* / М.Г. Делягин./ — М.: “Вече”, 2008. – 528 с. 3. Сухарев О.С. *Экономика технологического развития* / О.С. Сухарев./ – М.: “Финансы и статистика”, 2008. – 480 с. 4. Громыко Ю.В. *Война и Мир. Транснациональные русские корпорации и государство.* / Ю.В. Громыко.//Альманах “Восток”. Выпуск № 11\12 (35\36), ноябрь-декабрь 2005г. [Электронный ресурс]: Режим доступа: http://www.situation.ru/app/j_art_1018.htm

І.І.Яремко

Львівський національний університет імені Івана Франка

ПОТЕНЦІАЛ ЕКОНОМІЧНИХ СИСТЕМ НАЦІОНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

© Яремко І.І., 2011

В основоположних засадах сучасної теоретичної економіки і прикладному оперування у сфері фінансових та економічних рішень покладено поняття “потенціал” макро-, мезо- і мікрорівневих економічних систем. Воно споріднене з такими характеристиками економічних систем як їх “інвестиційна привабливість”, “конкурентоспроможністю”, перспективністю “економічного розвитку” чи “економічного зростання”. Потенціал міжнародної конкурентоспроможності будь-якої національної економіки являє собою комплексну характеристику, яка відображає наявні матеріальні й інтелектуальні можливості країни, ефективність її глобального економічного співробітництва. Сучасне “посткризове” суспільно-економічне глобальне середовище, яке характеризується високим рівнем невизначеності та непередбачуваності, перманентними неочікуваними рецесійними й стагнаційними явищами у тих чи тих сферах економіки, національних економіках окремих країн, внесло додаткові елементи невизначеності до поняття “потенціалу” (потенційних можливостей) соціально-економічних систем будь якого рівня. Неоднорідність елементів економічного потенціалу різних економічних систем, що само по собі є закономірним явищем, в економіках перехідного типу посилюється їх специфічними ознаками. На теперішній час на міжнародному рівні спостерігаються процеси, які мають за мету підвищити керованість економічних процесів через державні інституції при створенні ефективної моделі майбутнього в умовах міжнародної трансформації: “Із посилення соціалізації економічних систем (послабленням їх капіталізації) залежність між масштабами регуляції і дерегуляційною еластичністю (ефективністю) із прямої поступово перетворюється на обернену” [1, с. 239]. Ринкова трансформація національної економіки передбачає вирішення внутрішньоекономічних проблем шляхом адаптації перехідної економіки до зовнішнього ринкового середовища. Проблемність цього питання значною мірою лежить в площині структури потенціалу народногосподарського комплексу України. Структура потенціалу одна із проблемних складових ефективності української економіки, оскільки її галузева структура, технологічно-інноваційний рівень і ресурсне забезпечення значною мірою орієнтовані на енергосировинний галузевий склад виробництва; вітчизняна промисловість за критеріями ефективності значно поступається розвинутим країнам: “Обґрунтовуючи подальше забезпечення динамічного розвитку економіки в контексті формування “нової економіки” на

заходах реконверсії, слід зазначити, що на сьогодні подальша ідентифікація залучення традиційних джерел розвитку економіки дозволяє отримати бажані результати” [2, с. 51]. Як ресурсні, так і функціональні види потенціалу, що формуються у різномірних процесах функціонування національних економічних суб’єктів, вимагають певних умов і прояву компетенцій у ринковому середовищі. Розвиток потенціалу економічної системи здійснюється не тільки через накопичення ресурсів, а, насамперед, полягає у безперервному формуванні її компетенцій, що в сукупності складає стратегічний потенціал: “Стратегічний економічний потенціал сучасної економічної системи визначає її можливість брати участь у вирішенні соціально значимих завдань довгострокового розвитку наявними економічними ресурсами” [3, с. 55]. Разом з тим, стратегічний потенціал господарських систем прямо залежить від формування інвестиційного потенціалу національної економіки. Законом України “Про інвестиційну діяльність” джерелами інвестицій розглядається лише фінансова форма інвестиційних ресурсів. Очевидно, державне регулювання інвестиційної діяльності повинно пріоритетно підтримувати стратегічні галузі економіки (наприклад, агропромисловий комплекс), цільове фінансування проєктів, спрямованих на впровадження ресурсозберігаючих технологій тощо. Суттєвою складовою підвищення сукупного потенціалу національного господарства України потрібно вважати державну підтримку розвитку науково-технічного потенціалу. Відтворення національного інноваційно-інвестиційного потенціалу пов’язується із базовими умовами реалізації моделі сталого економічного зростання та забезпечення глобальної конкурентоспроможності країни. Саме в сучасних умовах, коли динамічно змінюються погляди на потенціал різних країн, важливо розробити важелі та ефективний організаційно-економічний механізм державного управління й регулювання процесами відтворення, саморозвитку і реалізації внутрішнього інноваційно-інвестиційного потенціалу.

1. Башнянин Г.І. Ефективність дерегуляції економічних систем перехідного типу: методологічні проблеми метрологічного аналізу / Г.І. Башнянин, Г.С. Третяк – Львів: Видавництво Львівської комерційної академії, 2008. – 502 с. 2. Гончарова Н.П. Реконверсійна парадигма ресурсозабезпечення “нової економіки” / Н.П. Гончарова // Актуальні проблеми економіки. – 2010. – № 8 (110). – С. 50-56. 3. Козловський С.В. Роль стратегічного економічного потенціалу в управлінні факторами розвитку сучасних економічних систем / С.В. Козловський // Економіка та держава. – 2010. – № 2. – С. 55-58.

О.І. Яшкіна

Одеський державний економічний університет

МАРКЕТИНГОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ІННОВАЦІЙ

© Яшкіна О.І., 2011

Економічний розвиток держави залежить від інноваційної спрямованості економіки. Частка українських підприємств, які впроваджують інновації, впливає на конкурентоспроможність нашої продукції як на внутрішньому так і на світовому ринках. Починаючи з 1999 року Україна проголосила перехід на інноваційний шлях розвитку. За цей час прийнято численні закони та нормативні акти, але реально за індексом технологічної готовності відповідно до доповіді Всесвітнього економічного форуму вона посіла 73 місце, поступившись таким країнам, як Казахстан, Росія, Польща [1]. За даними Держкомстату України, наукоємність промислового виробництва України не перевищує 0,4%, що на порядок менше світового рівня, а на світовому ринку високотехнологічної продукції частка України складає лише 0,1% [2]. За роки незалежності кількість інноваційно-активних підприємств України зменшилась біль ніж вдвічі – з 26% в 1994 році до 10,7% в 2009 році.